

מ"ח 885/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 885/19

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר מתאריך 04.02.2019; תגובת
המשיבה לבקשה למשפט חוזר מתאריך
21.07.2019; בקשה לקביעת דיון בבקשה למשפט
חוזר מתאריך 02.09.2019

בשם המבקש: עו"ד שלמה ניסים

בשם המשיבה: עו"ד יוסף (ג'ואי) אש

החלטה

1. לפני בקשה להורות על משפט חוזר מכוחסעיף 31(א) ל[נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) בענייננו של המבקש, אשר הורשע בעבירות של אינוס (ריבוי מקרים) - לפי סעיף 345(א)(5) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); מעשי סדום (ריבוי מקרים) - לפי סעיף 347(ב) לחוק העונשין, בנסיבות סעיף 345(א)(5) לחוק העונשין; ומעשה מגונה (ריבוי מקרים) - לפי סעיף 348(א), בנסיבות סעיף 345(א)(5) לחוק

העונשין, ונגזרו עליו העונשים המפורטים בפיסקה 3 שלהלן.

אביא להלן את הנתונים הדרושים להכרעה בבקשה.

רקע והליכים קודמים

2. בשנת 2008 הוגש כתב אישום כנגד המבקש. לפי עובדות כתב האישום, בעת ששימש כנהג הסעות של קטינים הלוקים בשכלם, המבקש אנס וביצע מעשי סדום ומעשים מגונים במתלוננת- קטינה הלוקה בשכלה בפיגור קל (להלן: המתלוננת), שאותה המבקש הסיע מדי יום מהמסגרת החינוכית שבה למדה לביתה.
 3. בתאריך 07.04.2011, בית המשפט המחוזי הנכבד בתל אביב-יפו (כב' השופטים: ש' דותן, ד' גנות, ו-ש' שוחט) הרשיע את המבקש בעבירות המנויות בפיסקה 1 שלעיל. בתאריך 17.07.2011, נגזר דינו של המבקש והושת עליו עונש של 12 שנות מאסר, מתוכן עשר שנים לריצוי בפועל, ופיצוי בסך 100,000 ש"ח עבור המתלוננת. בהרשעתו, התבסס בית המשפט המחוזי הנכבד על העדויות שנשמעו לפניו, ובפרט על עדותה של המתלוננת, אשר נמצאה כעדות אמת שאופיינה בעקביות רבה. עדות זו נתמכה בעדותו של קטין הלומד עם המתלוננת באותה מסגרת חינוכית, והיה עד לחלק מהאירועים שפורטו בכתב האישום. בית המשפט המחוזי הנכבד מצא חיזוקים נוספים לעדות המתלוננת בעדות המטפלת של המתלוננת, וכן בעדות אמה של המתלוננת, אשר תיארו את מצבה הנפשי של המתלוננת לאחר ביצוע המעשים הנידונים. עדותו של מלווה ההסעות בתקופה הרלוונטית גם היא היוותה חיזוק משמעותי לעדות המתלוננת.
 4. יוער כי מעבר לעבירות המנויות בפיסקה 1 שלעיל, המשיבה ייחסה למבקש בכתב האישום גם את העבירות הבאות: אינוס **לפני** גיל 16 (ריבוי מקרים); מעשי סדום **לפני** גיל 16 (ריבוי מקרים); מעשה מגונה **לפני** גיל 16 (ריבוי מקרים); וכן איום (ריבוי מקרים). המבקש זוכה מעבירות אלו במסגרת הכרעתו של בית המשפט המחוזי הנכבד, וזאת בשל היעדר יכולתה של המתלוננת להעריך פרקי זמן - קושי הנובע מלקותה השכלית, וכן עקב חזרתה של המתלוננת מטענת האיומים.
 5. המבקש הגיש ערעור על הכרעת הדין בעניינו, לבית משפט זה. עיקר טענותיו הופנו כנגד ממצאים שבעובדה ובכלל זה באמון שניתן בגרסת המתלוננת, ולחלופין השיג על חומרת עונשו.
- בתאריך 10.05.2012 בית משפט זה דחה את הערעור (ע"פ 5382/11), ופסק כי לא נמצא מקום להתערב בממצאים העובדתיים ואף לא בגזר דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד, בקובעו כך:
- "הסתירות אשר עליהן מצביע המערער אינן מהותיות ואין בכוחן להתגבר על קביעות המהימנות של בית המשפט המבוססות על התרשמות ועל חומר הראיות. המתלוננת תיארה את המעשים באופן מלא, באותנטיות וללא כל ניסיון להגזים ולהכפיש את שמו של המערער..."

המערער הרהיב עוז וביצע חלק מהמעשים בנוכחות קטין נוסף הסובל ממוגבלות. הוא סבר שניתן לנצל את מוגבלותם של הקטינים ולספק את צרכיו המיניים, מבלי שמישהו מהם יוכל לחשוף את מעשיו. התנהגותו ראויה להוקעה ולענישה

עמוד 2

מחמירה, לגמול שיהלום את הפגיעה." (ראו: פסקאות 35 ו-56 לפסק דינו של כב' השופט נ' סולברג).

6. בתאריך 04.02.2019 המבקש הגיש את הבקשה שלפני, ובתאריך 21.07.2019 המשיבה הגישה את תגובתה לבקשה זו. תגובת המבקש לתגובת המשיבה הוגשה, ברשות, בתאריך 07.08.2019.

טענות הצדדים

7. המבקש מפנה בבקשתו לעילות המנויות בסעיף 31(א)(2) ובסעיף 31(א)(4) לחוק בתי המשפט-וטוען כי יש בידיו ראיות חדשות, אשר בכוחן לשנות את תוצאות המשפט לטובתו, וכן שישנו חשש ממשי לעיוות דין.

אסקור טענות אלו בקצרה להלן.

8. המבקש מציג שלוש ראיות חדשות: דו"ח תפקודי של המתלוננת משנת 2015, שהוצא מטעם ההוסטל השיקומי בו המתלוננת שהתה עובר להרשעת המבקש (להלן: הדו"ח התפקודי); חוות דעת פסיכיאטרית אודות המתלוננת משנת 2015, שהוגשה על-ידי מומחית מטעם בית משפט השלום בתל-אביב יפו, אשר הוכנה במסגרת תביעה אזרחית בין המתלוננת לבין המבקש (להלן: חוות הדעת הפסיכיאטרית) ושיחה מוקלטת בין חוקר פרטי מטעם המבקש לבין ג', חברה לשעבר של המתלוננת המוגבל בשכלו, משנת 2011 (להלן: השיחה המוקלטת). עתה אפרט מה כלול בכל אחת מהראיות הנ"ל:

הדו"ח התפקודי: המבקש טוען כי בדו"ח התפקודי ישנו מידע חדש על תלונות שווא בגין פגיעה מינית שהמתלוננת העלתה כנגד חניכים שונים בהוסטל השיקומי שבו שהתה. מידע זה מצטרף למידע קודם ביחס לתלונות שווא שהמתלוננת העלתה בעברה, ואשר היה ידוע עוד במהלך ההליך שניהל בעניינו. המבקש סבור שהצטברותן של תלונות השווא הרבות מחליש את מהימנות המתלוננת ואת גרסתה. בנוסף לכך, המבקש סבור שיש בכוחו של מידע חדש זה לפגוע בעדותה של הפסיכיאטרית ד"ר גורלי, אשר העידה במהלך משפטו של המבקש בבית המשפט המחוזי הנכבד, וקבעה שם כי לנוכח לקותה השכלית של המתלוננת, היא: "אינה יכולה להמציא מערכת עובדתית יש מאין". לשיטת המבקש, דבר קיומן של תלונות שווא רבות מעיד על יכולתה של המתלוננת לעשות כן.

חוות הדעת הפסיכיאטרית: המבקש מציג את חוות הדעת הפסיכיאטרית, שהוגשה על-ידי מומחה מטעם בית המשפט במסגרת ההליך האזרחי שהתנהל בין המתלוננת לבין בשנת 2015, ובה נקבע כי אין עדות קלינית או סימנים לפוסט-טראומה אצל המתלוננת. מאחר שמצבה הנפשי ותסמונת פוסט-טראומה שממנה המתלוננת סבלה במהלך משפטו הפלילי של המבקש שימשו כראיה מסייעת כנגדו, המבקש סבור שהיעדרה של תסמונת פוסט-טראומה צריכה לעמוד לטובתו ולהחליש את עוצמת הראיות נגדו. חוות הדעת הפסיכיאטרית מציינת כי המתלוננת שיקרה, באומרה כי מאז הגעתה למעון לא היה לה שום קשר "רומנטי", או מיני. המבקש סבור כי יש בקביעה זו כדי להצביע על מסוגלותה של המתלוננת לשקר, וגם נתון זה תומך בטענתו של המבקש, שלפיה המתלוננת מסוגלת לשקר ואף להמציא מערכת עובדתית יש מאין.

השיחה המוקלטת: במסגרת הערעור על הרשעתו של המבקש, חוקר פרטי מטעמו שוחח עם ג', חברה לשעבר

של המתלוננת, המוגבל גם הוא בשכלו. בשיחה זו ג' טען באוזניו של החוקר כי המתלוננת סיפרה לו שהמבקש: "אנס אותה", ולאחר מכן חזרה בה ואמרה שהמקרה: "לא היה ולא נברא". שיחה מוקלטת, אשר לא הוגשה במסגרת הערעור, מוגשת כעת. לשיטת המבקש, עדותו של ג' מצטרפת לראיות האחרות העוסקות בשאלת מהימנותה של המתלוננת, ושוללת את קביעות בתי המשפט שדנו קודם לכן בעניין זה.

9. לטענת המבקש, מכלול הראיות שלעיל מגלם מידע שלא היה ידוע במהלך משפטו וכי יש בכוחן, במצטבר ובנוסף לראיות שהיו ידועות במהלך המשפט, לעלות לכדי "מסה קריטית" של ראיות המחלישות את גרסת המתלוננת וכן את הבסיס להרשעתו של המבקש. זאת ועוד, המבקש חוזר על הטענות שהעלה בערכאה המבררת וכן בערעור לגבי מחדלים חקירתיים בתיק. לשיטתו, צירופו של המידע החדש, שנסקר לעיל, לצד המחדלים החקירתיים, מעלה חשש של ממש לעיוות דין ולהרשעת שווא.

10. המשיבה, טוענת מנגד כי דין הבקשה להידחות. לשיטתה, המבקש חוזר על הטענות שהועלו על-ידו במסגרת ההליכים הקודמים – הן בערכאה הדיונית והן בערכאת הערעור. בפרט, המשיבה גורסת כי המבקש חוזר על ניסיונותיו העיקשים לקעקע את מהימנותה של המתלוננת. לעמדת המשיבה, מהימנות המתלוננת נבחנה לעומקה בשתי ערכאות שונות, ונמצאה על-ידי שתיהן כמהימנה ואף אופיינה כבעלת "עקביות מרשימה" המעידה על אמיתות דבריה, זאת לצד ראיות חיצוניות ועדויות שחיזקו את גרסתה.

11. לעמדת המשיבה, אין בראיות החדשות שהוגשו במסגרת הבקשה לקיום משפט חוזר כדי לשנות את תוצאות המשפט לטובת המבקש. המשיבה טוענת כי הדו"ח התפקודי של ההוסטל השיקומי, שבו נדונו תלונות השווא, משקף התנהגויות מיניות, אשר מתיישבות היטב עם הפגיעה הקודמת במתלוננת, וכן עם תסמונת פוסט-טראומה, שממנה היא סבלה. זאת ועוד, לשיטת המשיבה, הדו"ח התפקודי מצביע על תלונות נקודתיות, שלא עברו הליך חקירתי לצורך הכרעה אם מדובר בתלונות שווא. המשיבה חוזרת על קביעתה של הפסיכיאטרית בערכאה המבררת, שלפיה המתלוננת איננה יכולה להתמיד בסיפור שקרי לאורך זמן, אף כי לעיתים היא נתפסה בשקרים נקודתיים "כשל ילד", וזאת בשים לב למוגבלותה השכלית של המתלוננת. זאת ועוד, עדות המתלוננת בערכאה הדיונית, על אמינותה ועקביותה לאורך כל ההליך, מהווים, לשיטת המשיבה, "אדנים חזקים" להרשעת המבקש – ואין בהתנהגות המתלוננת, לאחר הפגיעה המינית, כדי למוטט אותם.

המשיבה מוסיפה שבניגוד לאמור על-ידי המבקש, חוות הדעת הפסיכיאטרית מההליך האזרחי שהתקיים בינו לבין המתלוננת, העריכה נכות נפשית זמנית בין השנים: 2008-2010, בשיעור 30%, בגין תופעות פוסט-טראומה בזיקה לטראומה מינית. המשיבה מדגישה כי התרשמותה של ד"ר מטרני – מחברת חוות הדעת הפסיכיאטרית – לפיה אין עדות לתופעות פוסט טראומתיות אצל המתלוננת בשנת 2015, השנה בה התקיים ההליך האזרחי, איננה רלבנטית לתסמיני פוסט-טראומה שחוותה המתלוננת בשנת 2008, השנה שבה התקיים ההליך הפלילי, ואשר אובחנו בחוות דעת שנמצאה כראייה מסייעת משמעותית על-ידי הערכאה הדיונית.

המשיבה טוענת עוד שהאזנה לשיחה המוקלטת במלואה לא רק שלא מחלישה, אלא אף מחזקת את גרסתה של המתלוננת. כך, לפי המשיבה, בתחילת השיחה ניתן לשמוע את ג' מספר לחוקר כי המתלוננת הגיעה לבית הספר בוכה, ובהמשך סיפרה שהמבקש אנס אותה. לשיטת המשיבה יש בכך חיזוק למצב הנפשי הקשה שבו המתלוננת שהתה באותה העת. זאת ועוד, בהמשך השיחה, ג' מספר לחוקר שהמתלוננת לא התלוננה על אנשים אחרים מלבד המבקש.

כלומר, לשיטת ג', המתלוננת איננה "מתלוננת סדרתית", ואף זאת, לטענת המשיבה, בניגוד לגרסת המבקש.

12. המשיבה מוסיפה כי טענת המבקש לעיוות דין אינה מקיימת את המבחנים שהותוו בפסיקה לצורך זה. המשיבה חוזרת על קביעת בית משפט זה שניתנה במסגרת הערעור, שלפיה מחדלי החקירה הנטענים אינם "מחדלים חמורים" היורדים לשורש העניין. קביעה זו, בצירוף עמדת המשיבה לפיה אין כל חידוש בראיות, נשוא הבקשה, לצד קביעת המהימנות של גרסת המתלוננת בבית משפט קמא ובבית משפט זה – מובילים לכך שלא עולה חשש לעיוות דין.

13. לבסוף, המשיבה מעלה טענות שונות של שיהוי. לשיטת המשיבה, הראיות האמורות שאליהן המבקש הפנה בבקשתו הינן ראיות ישנות, שהיו בידי של המבקש לפני זמן רב. כך, הדו"ח התפקודי וחוות הדעת הפסיכיאטרית ניתנו עוד בשנת 2015, בעת התנהלות ההליך האזרחי בין המבקש לבין המתלוננת. כמו-כן, השיחה המוקלטת של ג' הייתה בידי המבקש כבר בשנת 2011, ובמסגרת ערעורו המבקש בחר שלא להגישה באותה העת, מסיבותיו. המשיבה מציינת כי המבקש לא הצביע על טעם טוב להימנעותו מהגשת השיחה המוקלטת כראיה במסגרת הערעור, וכן לא ניתן על-ידו הסבר לשיהוי הניכר בהגשת הבקשה למשפט חוזר – כארבע שנים לאחר שכל שלוש הראיות הנטענות היו ברשותו.

14. לאחר שניתנה רשות – המבקש הגיב בקצרה לתגובת המשיבה לבקשה. עיקר טענותיו הופנו כנגד טענות השיהוי של המשיבה, וכן עסקו בחידוד עיקרי הדברים שהועלו על-ידו בבקשה למשפט חוזר. עוד יוער כי המבקש הגיש בקשה לקביעת דיון בעל-פה בבקשה למשפט חוזר, כדי: "להוסיף, לחדד את טענותיו ולהבהיר את הסוגיות שבמחלוקת". מאחר ומצאתי את טיעוניו של המבקש נהירים דיים – לא מצאתי טעם לדון בה בעל-פה.

15. לאחר סקירת טענות הצדדים, אעבור עתה לליבון הדברים.

דיון והכרעה

16. לאחר שעיינתי בבקשה, בנספחים לה, בתשובת המשיבה לבקשה ובתגובה לה – הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה למשפט חוזר להידחות. אביא את הנימוקים לכך להלן.

17. בפסיקתנו נקבע כי מוסד המשפט החוזר הינו הליך "חריג שבחריגים", כשבקשות לקיום משפט חוזר מאושרות בצמצום ובמשורה (ראו: מ"ח 4620/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה יב (29.11.2015)). התכלית העומדת בבסיס קיומו של המשפט החוזר היא יצירת איזון בין ערכי האמת והצדק, לבין עקרון סופיות הדיון והבטחת הוודאות, היציבות והיעילות הדיונית (ראו: מ"ח 9721/16 קרן נ' מדינת ישראל (26.3.2017)).

18. הוראה בדבר קיומו של משפט חוזר מותנית בקיומה של אחת העילות המנויות בסעיף 31(א) לחוקבתי המשפט, הקובע, כדלקמן:

"(א) נשיא בית המשפט העליון או המשנה לנשיא או שופט אחר של בית המשפט העליון שקבע לכך הנשיא רשאי להורות כי בית המשפט העליון או בית משפט מחוזי שיקבע לכך, יקיים משפט חוזר בענין פלילי שנפסק בו סופית, אם ראה כי נתקיים אחד מאלה:

- (1) בית משפט פסק כי ראיה מהראיות שהובאו באותו ענין יסודה היה בשקר או בזיוף, ויש יסוד להניח כי אילולא ראיה זאת היה בכך כדי לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון;
- (2) הוצגו עובדות או ראיות, העשויות, לבדן או ביחד עם החומר שהיה בפני בית המשפט בראשונה, לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון;
- (3) אדם אחר הורשע בינתיים בביצוע אותומעשה העבירה, ומהנסיבות שנתגלו במשפטו של אותו אדם אחר נראה כי מי שהורשע לראשונה בעבירה לא ביצע אותה;
- (4) נתעורר חשש של ממש כי בהרשעה נגרם לנידון עיוות דין".

הבקשה שבענייננו מושתתת על שתייםמן העילות המנויות לעיל:

הראשונה, עילת קיומן של עובדות או ראיות העשויות לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון.

והשנייה-התקיימות חשש של ממש כי בהרשעה נגרם לנידון עיוות דין.

אדון בטענות אלו כסדרן.

19. בית משפט זה קבע לא אחת כי הנטל המוטל על המבקש כי יערך משפט חוזר בעניינו מחמת ראיה חדשה הינו כבד, כשעל הראיות המוצגות במסגרת בקשה זו להיות חדשות "במובן המהותי", היינו, המבחן הוא תוכני(ראו: מ"ח 4191/11אגבאריה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (06.06.2012); מ"ח 6148/95עזריה נ' מדינת ישראל, נא(2) 334 (1997)).

המבקש חוזר וטוען כי שלוש הראיות שהציג הן ראיות חדשות בעלות "משקל סגולי", שלהן הפוטנציאל להטות את הכף לטובתו, זאת בהצטבר ליתר הראיות שהיו קיימות בהליך.

אין בידי לקבל טענה זו, ולהלן אפרט כיצד מסקנתי זו מתיישבת עם מכלול הראיות, לרבות אלו שעליהן מצביע המבקש.

20. מן הדו"ח השיקומיעולה אמנם מידע חדש על אודות תלונות שווא מצידה של המתלוננת, שעלו לאחר ההרשעה ולאחר מתן פסק הדין בערעור של המבקש. מידע חדש זה אכן מצטרף למידע אודות תלונות שווא אחרות של המתלוננת, שהיו ידועות במועד משפטו של המבקש בבית המשפט המחוזי הנכבד ובמהלך הערעור בבית משפט זה. עם זאת, מצאתי כי אין במידע אודות תלונות חדשות אלו כדי לשנות את תוצאות המשפט, וזאת מהטעמים הבאים:

ראשית, התלונות שדווחו על-ידי ההוסטל השיקומי לא עברו הליך חקירה רשמי על-ידי הגופים המוסמכים לכך, ולא עברו ליבון משפטי שבכוחו לקבוע כי אכן עסקין בתלונות שווא, וממילא משקלם לעניין זה, ככל שישנו, נמוך.

שנית, המבקש חוזר וטוען כי כוחן של תלונות אלו הוא בהצטרפן למידע הקודם אודות תלונות השווא שהיו ידועות במהלך משפטו של המבקש בבית המשפט המחוזי הנכבד. לטענתו, מאחר וההרשעה כולה "מבוססת על האמון שניתן בגרסת המתלוננת" וכי בתיק דנן "לא היה כל ממצא פורנזי, רפואי או אחר", די בכך כדי לערער את מהימנות המתלוננת ולהורות על קיומו של משפט חוזר. ואולם, הרשעתו של המבקש התבססה, לצד עדותה של המתלוננת, גם על עדות מרשיעה ממקור נפרדועצמאישל קטין, בן כיתתה של המתלוננת, אשר נכח ברכבו של המבקש בעת שהסיע את המתלוננת לביתה, ואשר ראה כי ראשה הונח על ברכי המבקש ואף חזה בידיו של המבקש נוגעות בגופה של המתלוננת. עדות זו נתפסה כבעלת מהימנות גבוהה על-ידי בית המשפט המחוזי הנכבד, ואף בית משפט זה קבע כי מדובר בממצא עובדתי מבוסס "שאין כל מקום להתערב בו" (ראו: פסקה 42 לפסק דינו של חברי השופט נ' סולברג).

שלישית, עדותה של המתלוננת גובתה בשלל ראיות מסייעות נוספות, ובהן: מצבה הנפשי של המתלוננת בעת ולאחר חשיפת המעשים, לרבות תסמונת פוסט-טראומה ממנה סבלה; עדותו של מלווה ההסעות; עדות אמה של המתלוננת ועדויותיהן של ד"ר גורליוהמטפלת מ' עסיס. התלונות המנויות בדו"ח השיקומי, אף אם ינתן להן משקל ממשי, אינן מחלישות ראיות חיצוניות אלו, ובפרט אין הן פוגעות בעדותו המרשיעה של הקטין – אשר נמצאה כמהימנה, עקבית ואמינה על-ידי שתי ערכאות שונות.

זאת ועוד אחרת – לבד מהאמור בדו"ח השיקומי, דומה כי יתר הראיות שעליהן מצביע המבקש, כלל אינן מגלות פנים חדשות בהליך שבפניי, וממילא אין בהן כדי להשפיע על המסקנה המשפטית.

21. באשר לחוות הדעת הפסיכיאטרית מן ההליך האזרחי – מצאתי כי זאת איננה עוסקת בתפקודה, או במצבה הנפשי של המתלוננת בתקופה הרלוונטית. חוות דעת זו, ובכלל זאת ההערכה בנוגע למצבה הנפשי של המתלוננת, **נכונה לשנת 2015** – כשמונה שנים לאחר הגשת כתב האישום המקורי, וארבע שנים לאחר הרשעתו של המבקש. משכך, אין בדבריה של ד"ר מטרני, שלפיהם המתלוננת לא סבלה בשנת 2015 מתסמונת פוסט-טראומה, כדי לערער את הראיות לגבי מצבה של המתלוננת בשנים 2008 ו-2011. ובכלל, עצם קיומה, או היעדרה, של פגיעה נפשית, אין בה כשלעצמה כדי להצביע, או לשלול, את ביצוע המעשים המיוחסים למבקש.

22. זה המקום להעיר כי בחוות הדעת הפסיכיאטרית אמנם צוין כי המתלוננת: "לא נצמדה לאמת", ולכן המבקש סבור כי יש בדבר כדי להצביע על מסוגלותה של המתלוננת לשקר. לשיטתו, מתערערת בכך קביעתו של בית המשפט המחוזי הנכבד, שלפיה המתלוננת: "אינה יכולה להמציא סיפורים יש מאין".

גם טענה זאת – אין בידי לקבל בנסיבות. בית המשפט המחוזי הנכבד עסק בסוגיה זו באריכות, ואימץ את עמדתה של המומחית, שהעידה בפניו, שלפיה המתלוננת מסוגלת להמציא סיפורים נקודתיים, אך אינה מסוגלת להתמיד בסיפור שקרי ומורכב לאורך זמן. אף בית משפט זה, אשר דן בסוגיית מהימנותה של המתלוננת במסגרת ערעורו של המבקש, פסק כי:

"אין היא מסוגלת, על-פי כישוריה הקוגניטיביים ואישיותה, להמציא סיפור שלם, מפורט ושקרי ולהתמיד בו כפי שעשתה

כאן. בל נשכח כי המתלוננת חזרה על הסיפור לפרטיו באופן עקבי מול הצוות החינוכי בבית הספר, הפסיכולוגית, הפסיכיאטרית, החוקרים, בעימות מול המערער, בבית המשפט ובחקירתה הנגדית. ... גרסה מפורטת ועקבית שאמיתותה נלמדה ממספר מקורות היא ייחודית לתיק שלפנינו" (ראו: פסקאות 39 ו-41 לפסק דינו של חברי כב' השופט נ' סולברג).

23. מכל האמור לעיל עולה כי חוות הדעת הפסיכיאטריתאין בה כדי להטות את הכף, שכן נושא שקריה הנקודתייםשל המתלוננתהיה ידוע לשתי ערכאות שונות, ונידון לפני ולפנים.

24. לעניין השיחה המוקלטת, הלכה ידועה היא כי יש להתייחס במשנה זהירות לעדות של אדם הלוקה בשכלו (ראו: ע"פ 3435/13 פלוני נ' מדינת ישראל(08.05.2014)). מבלי להיכנס לשאלת קבילות הראיה, לא שוכנעתי כי יש בשיחה כדי לסתור את עדות המתלוננת, ולא מצאתי כי יש בה את הפוטנציאל לשינוי תוצאות המשפט.

25. סיכומם של דברים - המבקש לא הראה קיומה של תשתית ראיתית, אשר בשילובה במכלול הראיות הקיים, יש בכוחה לשנות את תוצאות המשפט לטובתו.

26. זאת ועוד - טענת המבקש לפיה יש בקיומן של הראיות החדשות כדי להשליך גם על מחדלי החקירה בתיק עד כדי חשש ממשי לעיוות דין במכלול (ראו: סעיף 31(א)(4) לחוקבתיהמשפט), אף היא דינה להידחות.

27. נוכח כל האמור לעיל -הבקשה שבפני נדחית.

ניתנה היום, ו' באייר התש"ף (30.04.2020).

המשנה לנשיאה